

עמ"י 2810/11/16 - מדינת ישראל נגד יצחק חי שיטרית

בית המשפט המחוזי בירושלים
בפני כבוד השופט רם וינוגרד
עמ"י 2810-11-16 מדינת ישראל נ'
שיטרית(עציר)
העוררת
נגד
המשיב
מדינת ישראל
יצחק חי שיטרית (עציר)
01 נובמבר 2016

נוכחים:

ב"כ העוררת - מפקח עידן אטיאס

ב"כ המשיב - עו"ד מיכאל עירוני

המשיב

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

- ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת מ' אב-גנים ויינשטיין), מהיום, בגדרה שוחרר המשיב למעצר בית בצירוף ערבויות והפקדה. העוררת סבורה שלא היה מקום להורות על שחרורו של המשיב, נגדו הוגשה הצהרת תובע.
- האירוע בגינו נעצר המשיב עניינו בתקיפה של שני בני זוג שהתרחשה ביום 20.10.16. על פי הנטען, תקף המשיב את בני הזוג בעקבות ויכוח במהלך נהיגה בכביש. הבקשה שהוגשה לבית המשפט קמא ייחסה לו ביצוע עבירות של חבלה חמורה ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, ולנוכח העובדה כי לא התייצב במשטרה עד ליום 25.10.16, יוחסה לו גם עבירה של שיבוש מהלכי משפט. המשיב אינו חולק במסגרת הדיון בערר על הקביעה לפיה התקיים בעניינו הרף הראייתי הנדרש לשלב זה של הדיון (קביעה לכאורה כי קיימות ראיות לכאורה), ואף לא לעניין קיומה של עילת מעצר. הוא תומך בקביעתו של בית המשפט קמא, ולשיטתו מדובר בקביעה המעוגנת בנסיבות העניין, ולכל הפחות קביעה המצויה במתחם הסבירות שבית המשפט שלערעור לא יתערב בה.
- עיון בחומר החקירה מעלה, כי לטענת המתלוננים תקף אותם המשיב על רקע הנהיגה בכביש וחבל בהם בצורה חמורה ביותר. מהתיעוד הרפואי עולה שאפו של המתלונן נשבר ונגרמו לו חבלה נוספות, ואילו לרעייתו נגרם סדק

עמוד 1

בצלע וחבלות נוספות. לא למותר לציין, כי מדובר בבני זוג שגילם 60 ו-55, בהתאמה, בעוד המשיב הוא בחור צעיר כבן 24. ב"כ המשיב טען כי המשיב, ששמר על זכות השתיקה, יוכל לשפוך אור בבוא העת על האירוע. לשיטתו, התיאור שתיארו בני הזוג אינו ריאלי כלל ועיקר. בשלב זה, לא ניתן להצביע על בסיס כלשהו לאמירה זו, והתיעוד מצביע לכאורה על מסקנה הפוכה.

4. אשר לטענה לפיה על בית המשפט להימנע מהתערבות כל עוד החלטתו של בית המשפט קמא מצויה במתחם הסבירות, נראה כי טענה זו לא מדייקת דיה בקביעת הפסיקה. כפי שהובהר לא פעם, ערכאת הערעור עורכת בחינה מחודשת ועצמאית של כל הנוגע לעניין המעצר, אך בד בבד, כאשר הכף אינה נוטה באופן ברור לצד המעצר או לצד השחרור, ניתן משקל לקביעה של הערכאה המבררת (ראו בש"פ 90/99 מדינת ישראל נ' פלוני, 10.1.99; בש"פ 5175/16 עיסא נ' מדינת ישראל, 6.7.16). לעניין זה הבהיר כב' השופט סולברג בבש"פ 404/16 מדינת ישראל נ' קונבר, מיום 15.1.16, כי בית המשפט עשוי לאשר החלטה של הערכאה הדיונית, אף אם הוא סבור שהוא עצמו היה מגיע למסקנה שונה, אך זאת בפרט שעה שהתרשם כי החלטת הערכאה הראשונה ניתנה לאחר בדיקה יסודית של חומר הראיות והנמקה מתאימה. אין בסיס לקביעה, לפיה ההתערבות שמורה רק לאותם מקרים בהם ההחלטה סטתה באופן ממשי ממתחם הסבירות. ההלכה, כפי שהובהר לעיל, מעניקה משקל של ממש להחלטת הערכאה המבררת באותם מקרי גבול, ובפרט שעה שערכאת הערעור התרשמה כי נעשתה בחינה מדוקדקת של השיקולים הנצרכים לגוף העניין.

5. במקרה דנן, ציין בית המשפט קמא כי אינו ממעיט מחומרת העבירה ונסיבותיה, "אך שוכנעתי שניתן לשחרר את המשיב בערובה ובתנאים, אשר יאיינו את המסוכנות הנשקפת ממנו". הנמקה זו אינה שוטחת את טיב אותם נימוקים שעמדו ביסודה, ואינה מבהירה מדוע אלימות חמורה כלפי אנשים זרים בהם פגש המשיב בעיבורה של העיר בעיצומו של יום, אינה מצביעה על חשש של ממש מהמסוכנות הנשקפת ממנו. איני משוכנע כי הבחינה שנעשתה במהלך הדיון (שהתמקדה בשאלות ובתשובות ספורות וללא בחינת רקעו של המשיב), די היה בה כדי להגיע למסקנה המאפשרת שחרור לחלופה בנסיבות חריגות דוגמת אלה שתוארו באירוע שהובא לפני בית המשפט קמא.

6. אין פירושו של דבר שלא ניתן להגיע לתוצאה לפיה ישוחרר המשיב מהמעצר, אלא שדומה שהדבר מצריך בחינה מקיפה יותר מזו שנעשתה בשלב זה.

7. לפיכך, ועל רקע המכלול, הגעתי לכלל מסקנה לפיה יש לקבל את הערר ולהורות על הארכת מעצרו של המשיב לצורך הגשת כתב האישום כנגדו. לפיכך, מוארך מעצרו לצורך הגשת כתב אישום עד ליום 3.11.2016 שעה 10:00.

ניתנה והודעה היום ל' בתשרי תשע"ז, 01/11/2016, במעמד הנוכחים.

רם וינוגרד, שופט

